

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Iemand komt terug van een onderneming.

Je vraagt nieuwsgierig: en?

De ander zegt: nou, ik heb goed nieuws en ik heb slecht nieuws.

Nou, dan weet je het meestal wel.

Je hoort het goede nieuws misschien nog net,

maar je oren zijn in angst en beven gespitst op het slechte nieuws.

We hebben goed nieuws en slecht nieuws.

Dat is het verhaal waarmee de verkenners terugkwamen uit het land Kanaän.

Dat beloofde land waarvan God gezegd had:

ik zal het jullie geven om in te wonen.

Een thuisbasis zou het zijn,

beter dan het zwervend bestaan in de woestijn en veel beter

dan het land van onderdrukking Egypte.

Een onbekend land, dat nog wel,

maar wel een land dat toekomst heet!

Maar dan: we hebben goed nieuws en slecht nieuws.

Het goede nieuws is te zien: een druiventros, reusachtig groot.

En voor het slechte nieuws is ook weinig verbeeldingskracht nodig:

er wonen mensen sterk als reuzen, in steden met muren reuzenhoog.

En op de drempel van het land van de toekomst stort de wereld van het volk in.

Ze zijn opeens nergens meer, ze zijn op. Wanhopig schreeuwen ze het uit naar

Mozes: had ons toch in Egypte gelaten! Alles beter dan dit.

Het resultaat van de verkenningstocht is dus redelijk rampzalig.

En alle vrolijke kinderbijbelplaatjes met druiventrossen ten spijt,

kun je je afvragen of deze hele onderneming

niet beter achterwege had kunnen blijven.

Wat is dus eigenlijk de zin van onbekend land willen verspieden?

Mozes is duidelijk in zijn opdracht: ga heen om te zien hoe het land is.
Verkennen doe je door en om te ZIEN.

Geen gluren bij de buren,
geen gluren om je eigen nieuwsgierigheid te bevredigen,
maar zien of wie jou volgen er kunnen gaan!
Als verkenner ga je voorop om te zien hoe het land is:
om die jou volgen de begaanbare weg te kunnen wijzen
en om een portie moed te geven voor onderweg.

En daarmee zijn we vandaag de dag nog steeds bezig.
Want onbekend land, dat wacht ons allemaal.
Iedereen kent dat onbekende land dat toekomst heet.
En op deze doopdag kun je eraan denken hoe je als ouders, grootouders,
leerkrachten, buren, oom of tante, gemeentelid,
kortom hoe alle volwassenen de kinderen als verkenners voorgaan.
Zij gaan vast heen om te zien hoe het land is.
Om hen die na komen een begaanbare weg te wijzen en moed te geven.
Een even belangrijke taak
als die hooggeplaatste vertegenwoordigers in ons verhaal uit Numeri kregen.

En met welk verhaal komen wij terug als onze kinderen vragen:
hoe is het daar in het land van de toekomst, het land waar ik zal wonen?
Dan zeggen ook wij waarschijnlijk: ik heb goed nieuws en ik heb slecht nieuws.

Het goede nieuws is dat in dat land voor jou eten en drinken in overvloed is,
dat er eindeloze grasvelden zijn om op te spelen
en dat de zon er iedere dag weer verschijnt.
Dat er in dat land nog veel meer kinderen zijn
om samen mee te lachen en te spelen,
en dat er grote mensen zijn die van je houden,
die je beschermen en zeggen dat je niet bang hoeft te zijn in het donker.

Maar ik heb ook slecht nieuws.
Het slechte nieuws is dat in dat land geld en goed niet eerlijk verdeeld wordt,
dat de één met meer en de ander met minder beperkingen leven moet,
dat mensen ziek worden en sterven
dat vogels en bomen doodgaan van het vuil dat mensen maken.
Dat er onaardige kinderen zijn en mensen
die je alleen maar banger maken in het donker.

We hebben goed nieuws en we hebben slecht nieuws.
En het is maar een klein kunstje
om net als het volk de angst als een klomp in je maag,
als een steen op je hart te voelen groeien en groeien.
Het slechte nieuws wordt steeds slechter,
de reuzen worden steeds groter,
en jijzelf als mens kleiner en kleiner.

Het is maar een klein kunstje het liefst te blijven zitten
waar je zit en je niet te verroeren
of als bange en overbezorgde mensen
de kinderen te verstikken in plaats van ruimte te geven.

Het is maar een klein kunstje je door angst te laten leiden
en ook God steeds ongrijpbaarder, angstaanjagender
en strenger te laten worden.
Geen zorgende vader of moeder, die met je onderweg is,
en je de weg wijst, maar ver en onverbiddelijk.

Ach ja, het is allemaal maar een klein kunstje,
en daarom hebben we de grote levenskunst nodig die ons in de
geloofsverhalen wordt voorgedaan.
Zoals in ons verhaal vandaag die twee uitzonderingen ons voordoen:
Kaleb en Jozua. Hun verhaal klinkt anders!
Het land is goed, zeer goed, roept Jozua.
Kom nou maar, roept Kaleb, we kunnen er echt heel goed wonen!
Hun verhaal klinkt anders.
Zijn zij dan in een ander land geweest?
Per ongeluk een buurland bezocht?
Nee, ook zij zijn in datzelfde onbekende land dat toekomst heet geweest.

Het land dat zij gezien hebben was niet anders, maar hun ogen wel.
Zij gingen om te zien,
niet met de nieuwsgierige feitelijk blik van het journaal,
niet met de bange blik van bange mensen,
maar met een blik van vertrouwen en van hoopvolle verwachting.

Ook Jozua en Kaleb vertellen volstrekt eerlijk:
wij hebben goed nieuws en we hebben slechts nieuws.
Maar het goede nieuws blijft goed, ondanks het slechte nieuws.
De druiven blijven goed en niet opeens bitter.

Het onbekende land dat toekomst heet
is en blijft ook een land van melk en honing.
De melk zal smaken als melk,
de honing zoet zijn als honing.

Het land is goed, zeer goed.
Zoals God concludeerde bij de schepping:
en zie het was goed, zeer goed.
Alle mensen naar zijn beeld geschapen
zij het verre van volmaakt,
en de hele wereld beloofd land
al is het niet bepaald een paradijs.

Zo kijken, zo zien
vertelt van het geloof in die God die niet ver blijft,
maar mee trekt met mensen, een leven lang,
die drijvende kracht mag zijn achter de levenskunst
om te blijven geloven in het goede nieuws,
zonder het slechte nieuws te ontkennen of te bagatelliseren.

In de kerk verbinden we deze levenskunst met
geloven in het evangelie, dat niet voor niets betekent: goed nieuws!
Geloven in het goede nieuws van Jezus Christus.
Al was er bij hem ook genoeg slecht nieuws,
heeft hij alle menselijk lijden mee en doorgemaakt.

De doop vertelt ook van die weg
het gaat door het water van de dood
naar het water van nieuw leven.

Als onze kinderen vragen:
hoe is het in het onbekende land dat toekomst heet?
Dan mogen wij zeggen:
ik heb slecht nieuws en ik heb goed nieuws.

Maar de weg is begaanbaar
ik ben er om met je mee te gaan
ik heb verhalen om je moed te geven voor onderweg
er zijn nog veel meer mensen
en er is een God die met je meegaat.

Ga dus maar.
Bij slecht nieuws en goed nieuws.

Ga dus maar.
Wees maar niet bang.

Amen